

Rep.Nr

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

5de KAMER

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 25 JUNI 2001.

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Definitief

INZAKE :

D Roland, wonende te

Appellant, gedaagde op incidenteel beroep, vertegenwoordigd door Mr P. ROOSENS, advocaat te 3000 LEUVEN, Tervuursevest 54/5.

TEGEN :

B.V.B.A MAT-TRA, met maatschappelijke zetel gevestigd te 3220 HOLSBEK, A.Z. De Vunt 6, H.R. Leuven nr. 50.519.

Geïntimeerde, appellante op incidenteel beroep, vertegenwoordigd door Mr Ch. JANSSEN, advocaat te 1930 ZAVENTEM, Willem Lambertstraat 2B.

*

*

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken der rechtspleging, inzonderheid:

- het eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank te Leuven op 2 mei 2000;
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen op de griffie van het Arbeidshof op 1 augustus 2000;
- de besluiten van de geïntimeerde partij, neergelegd op 1 februari 2001, 9 april 2001;
- de besluiten van de appellante partij, neergelegd op 5 maart 2001;

Gehoord de partijen in hun middelen en beweringen op de openbare terechtzitting van 14 mei 2001. Partijen legden hun bundel neer. Aan de geïntimeerde partij werd de gelegenheid gegeven de gepubliceerde statuten ter griffie neer te leggen uiterlijk op 23 mei 2001 overeenkomstig art. 769 2de lid Ger.W. . Deze stukken werden op de griffie ontvangen op 18 mei 2001, waarna de debatten gesloten werden.

*

* *

1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep en van het incidenteel beroep

1. 1. Er wordt geen betekening van het bestreden vonnis overgelegd. Het hoger beroep werd tijdig en op geldige wijze ingesteld, wat overigens niet wordt betwist, en is derhalve toelaatbaar en ontvankelijk.

1. 2. Het incidenteel beroep, ingesteld door de B.V.B.A. Mat - tra bij conclusies en neergelegd op de griffie van dit Arbeidshof op 1 februari 2001, is tijdig en geldig neergelegd en derhalve ontvankelijk.

*

* *

2. Voorwerp van de betwisting

2. 1. De heer D trad voor een eerste maal in dienst van de B.V.B.A. Mat-tra als magazijnier, krachtens een arbeidsovereenkomst voor bedienden met ingang van 27 november 1989. Met ingang van 31 augustus 1994 zegde hij deze arbeidsovereenkomst zelf op, daar hij een andere betrekking had gevonden.

In de loop van 1995 werd de ziekte van Hotschkin vastgesteld, waardoor hij moest stoppen met werken. Na zijn herstel ondertekende hij op 24 juni 1996 een tweede arbeidsovereenkomst bij de B.V.B.A. Mat - tra. Hij kreeg dezelfde functie toegewezen als voorheen, magazijnier, doch als arbeider.

Eind januari 1999 diende hij dringend operatief te worden behandeld voor overmatige varices aan de benen, een gevolg van de overwonnen ziekte. Er werd een afwezigheid vooropgesteld van 1 maand vanaf 25 februari 1999. Omwille van verwickelingen werd de arbeidsongeschiktheid met 14 dagen verlengd. Het attest daarvoor werd op 29 maart 1999 aan de B.V.B.A. Mat - tra overhandigd.

Op 1 april 1999 ontving hij een aangetekend schrijven, gedateerd op 31 maart 1999, waarin met onmiddellijke ingang een einde werd gesteld aan de arbeidsovereenkomst mits betaling van een verbrekingsvergoeding gelijk aan 28 dagen loon.

Hij maakte nog aanspraak op 19,5 onbetaalde overuren of op een bedrag van 7.742 Fr. .

Er bleef een saldo verbrekingsvergoeding verschuldigd ten bedrage van 14.611 Fr..

Hij vorderde een vergoeding wegens willekeurig ontslag of een bedrag van 486.217 Fr. .

Het ontslag vormde de facto een sanctie voor de arbeidsongeschiktheid met ingang van 26 februari 1999 en het ontslagschrijven een onmiddellijke reactie op het attest van de geneesheer dat op 29 maart werd overhandigd.

Volgens de B.V.B.A. Mat - tra was het ontslag noodzakelijk voor de onderneming, en dus niet willekeurig, "gezien het bedrijf aanvangt met het zelf produceren van veiligheidsmateriaal, waarvoor men noodzakelijkerwijze een gebrevetteerd lasser dient in huis te hebben, en gezien uw cliënt niet over deze kwalificatie beschikt". Volgens de heer D werd deze bewering op geen enkele manier gestaafd met stukken.

De heer D meende dat niet voldoende naar recht was aangetoond dat de reden van het ontslag verband hield met de geschiktheid of het gedrag, of berustte op de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming. Het was volstrekt ongeloofwaardig dat werd overgegaan tot het ontslag van een magazijnier naar aanleiding van een uitbreiding van de activiteiten, daar waar dezelfde magazijnier omwille van een tekort aan personeel reeds verschillende bijkomende

taken op zich had moeten nemen en samen met andere personeelsleden regelmatig overuren moest presteren. Het was alleszins ook onaanvaardbaar dat men die magazijnier dan ontslaat omdat hij niet over een "brevet lassen" beschikt.

Op 15 juni 1999 dagvaardde de heer D de B.V.B.A. Mat - tra om te verschijnen voor de Arbeidsrechtbank te Leuven.

Hij vorderde, herleid in besluiten, haar te veroordelen tot :

- het betalen van 4.169 Fr. uit hoofde van achterstallig loon, alsook een bedrag van 14.455 Fr. als aanvullende verbrekingsvergoeding, beide bedragen te vermeerderen met de wettelijke intresten op het overeenstemmend netto bedrag vanaf 1 april 1999 en met de gerechtelijke intresten,

- het betalen van 486.217 Fr. als vergoeding wegens willekeurig ontslag, te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf 27 april 1999 en met de gerechtelijke intresten,

- afgifte van de correct ingevulde sociale en fiscale documenten met betrekking tot de ingestelde eis. Bij gebreke hiervan 48 u. na betekening van het tussen te komen vonnis de B.V.B.A. Mat - tra te veroordelen tot de betaling van een dwangsom van 5.000 Fr. per dag vertraging en per af te leveren document,

- tot de kosten van het geding.

Hij vorderde het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal en zonder borg en niettegenstaande elk aanbod tot kantonnement met bijzondere besteding.

2. 1. 2. Bij besluiten, neergelegd op 14 september 1999 op de griffie van de Arbeidsrechtbank, stelde de B.V.B.A. Mattra een tegenvordering in.

Aan de heer D en zijn echtgenote werd een Nissan ter beschikking gesteld in afwachting van de aankoop ervan. De aankoop ging niet door. De wagen werd terug ingeleverd. Voor het gebruik ervan werd nooit betaald. De B.V.B.A. Mat - tra berekende het gebruik op een bedrag van 287.202 Fr. .

Zij vorderde de heer D te veroordelen tot het betalen van 287.202 Fr. te vermeerderen met de intresten vanaf 12 juni 1999.

2. 2. In haar vonnis van 2 mei 2000 verklaarde de Arbeidsrechtbank de vordering tot het betalen van 19,5 overuren gegrond.

De partijen waren het niet eens over de samenstelling van het loon, waarop de verbrekingsvergoeding aan 28 dagen diende te worden berekend. Het loonbegrip bevat het voordeel van het privé gebruik van de wagen en het pro rata vakantiegeld.

De bedragen kwamen redelijk voor.

De vordering tot betaling van een bedrag van 14.611 Fr. werd ingewilligd.

Op het formulier C4 werd als reden van het ontslag vermeld: bijkomende activiteiten vereisen de aanwerving van hoger gekwalificeerd personeel.

Op verzoek van de Arbeidsrechtbank werden aanvullende stukken bijgebracht in verband met de productieuitbreiding van veiligheidsmateriaal, de nieuwe arbeidsovereenkomst afgesloten met de werknemer, die in dienst kwam na de heer D en het personeelsregister 1999 en 2000.

Uit de stukken bleek dat de B.V.B.A. Mat - tra minstens sedert 10 maart 1998 (ontwerp veiligheidsleuning voor dakgoot) een uitbreiding van activiteit aan het organiseren was. Voor deze activiteit was het in dienst nemen van een gekwalificeerd lasser noodzakelijk. Na het ontslag van de heer D werd een arbeidsovereenkomst afgesloten met de heer Augustyns op 19 april 1999, werknemer die blijkbaar gebrevetteerd is.

Uit alle elementen van het dossier kon voldoende worden afgeleid dat er noodwendigheden inzake de werking van de onderneming waren om een gekwalificeerd personeelslid aan te werven.

De heer D werd blijkbaar niet vervangen door een werknemer met een gelijkwaardige kwalificatie, namelijk magazijnier.

De argumentatie van de heer D was terzake hypothetisch (het eventuele verband met zijn ziekte, de mogelijkheid om opleiding tot lasser te volgen), doch niet dienend.

Een werkgever kan op basis van de huidige wetgeving niet worden verplicht het bestaand personeel te herscholen. Hij mag meteen beroep doen op nieuw gekwalificeerd personeel.

De vordering gesteund op willekeurig ontslag was ontvankelijk, doch ongegrond.

De tegenvordering hing samen met de oorspronkelijke vordering en de arbeidsrechtelijke verhouding tussen de partijen, zodat de Arbeidsrechtbank bevoegd was. Het feit dat na het ontslag namelijk op 12 mei 1999 werd gefactureerd op basis van een huurcontract, waarvan de echtheid wordt betwist en waaraan alleszins toevoegingen zijn gebeurd, de hoogte van de verhuurprijs in verhouding tot het inkomen van de heer D waren voor de Arbeidsrechtbank gegevens om ertoe te besluiten deze vordering af te wijzen.

De herleide hoofdeis werd ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond verklaard. De B.V.B.A. Mat - tra werd veroordeeld tot het betalen van 4.169 Fr. achterstallig loon en 14.455 Fr. saldo verbrekingsvergoeding, te vermeerderen met de wettelijke intresten op de netto bedragen vanaf 1 april 1999.

De tegeneis werd ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

De partijen werden van het meer gevorderde afgewezen.

Er was geen reden de voorlopige tenuitvoerlegging toe te staan.

De kosten werden ten laste gelegd van de B.V.B.A. Mat - tra.

*

* *

3. Beroepsgrievens

3. 1. De heer D tekende hoger beroep aan tegen de afwijzing van zijn vordering tot het betalen van een vergoeding wegens willekeurig ontslag.

De bewering omtrent de reden van het ontslag werd door de B.V.B.A. Mat - tra niet gestaafd door de voorgelegde stukken. Van de productie van veiligheidsleuning voor dakwerkers R.D. Plus en van het moment van de aanvang ervan wordt geen bewijs voorgelegd. Het is niet duidelijk waarom zij een gediplomeerde, bekwame en ervaren lasser nodig had in april 1999.

Er is willekeurig ontslag nu niet wordt aangetoond dat zijn ontslag te maken had met de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming.

Er werd nagelaten de B.V.B.A. Mat - tra te veroordelen tot afgifte van de met de veroordeling corresponderende sociale en fiscale documenten.

De Arbeidsrechtbank en het Arbeidshof zijn onbevoegd over de tegenvordering te oordelen. Deze tegenvordering is ongegrond.

Hij verzoekt het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, het bestreden vonnis gedeeltelijk te vernietigen, en opnieuw recht doende, de B.V.B.A. Mat - tra te veroordelen tot :

- afgifte van de sociale en fiscale documenten in overeenstemming met de bedragen waartoe zij veroordeeld werd, bij gebreke dit vrijwillig te doen binnen 1 maand na betekening van het tussen te komen arrest, tot de betaling van een dwangsom van 5.000 Fr. per dag vertraging en per document,

- het betalen van een schadevergoeding van 486.217 Fr., te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten vanaf 27 april 1999.

Hij verzoekt wat het incidenteel beroep betreft het bestreden vonnis teniet te doen in de mate de Arbeidsrechtbank zich bevoegd heeft verklaard om te oordelen over de oorspronkelijke tegenvordering, deze tegenvordering voor verdere behandeling te verwijzen naar het Hof van Beroep te Brussel. In ondergeschikte orde verzoekt hij het incidenteel beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren.

Hij verzoekt het vonnis a quo voor het overige te bevestigen, de B.V.B.A. Mat - tra te veroordelen tot de betaling van de kosten van het hoger en incidenteel beroep.

3. 2. De B.V.B.A. Mat - tra meent voldoende bewijsstukken te hebben bijgebracht die aantonen dat het ontslag niet willekeurig is.

De heer D weigerde op kosten van de firma een cursus lasser te volgen, zodat zij zich verplicht zag om op zoek te gaan naar een geschoolde lasser. Zij nam de heer Augustyns in dienst, doch beschikte over onvoldoende financiële armslag om meer personeel aan te werven dan zij al had. Zij zag zich verplicht een einde te stellen aan de tewerkstelling van de heer D Ongelukkigerwijze gebeurde dit op een ogenblik dat de heer D wegens een operatie tijdelijk werkonbekwaam was.

Zij gedraagt zich naar de wijsheid wat betreft de vordering tot afgifte van de corresponderende sociale en fiscale documenten.

Zij stelt incidenteel beroep in tegen de afwijzing van haar tegeneis.

Deze vordering hangt samen met de oorspronkelijke vordering van de heer D en de arbeidsrechtelijke verhouding tussen de partijen. De exceptie van onbevoegdheid dient te worden afgewezen.

Het voertuig Nissan werd niet gratis ter beschikking gesteld van de heer D en zijn echtgenote. De heer D betwist niet het voertuig te hebben gebruikt, de brandstof niet te hebben betaald evenmin als de belasting op het voertuig.

Voor het geval het Arbeidshof van oordeel zou zijn dat er geen huurcontract bestaat, herleidt zij haar vordering tot het bedrag van 107.202 Fr. .

Zij verzoekt het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren met betrekking tot de vordering tot het bekomen van een schadevergoeding wegens willekeurig ontslag,

haar akte te verlenen dat zij zich gedraagt naar de wijsheid met betrekking tot de vordering tot afgifte van de corresponderende sociale en fiscale documenten, het incidenteel beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, opnieuw recht doende, de heer D te veroordelen tot het betalen van een bedrag van

287.202 Fr. voor het gebruik van de wagen Nissa Terrano, in ondergeschikte orde, hem te veroordelen tot het betalen van een bedrag van 107.202 Fr. uit hoofde van de factuur van 12 mei 1999 voor het gebruik van de brandstof en voor de verkeersbelasting,

de heer D te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.

Zij verzoekt de uitspraak uitvoerbaar te verklaren niettegenstaande elk verhaal en zonder borgtocht, noch kantonnement.

*

* *

4. Beoordeling

4.1. Willekeurig ontslag

Onder willekeurige afdanking wordt verstaan het ontslag van een werkmán die is aangeworven voor een onbepaalde tijd om redenen die geen verband houden met de geschiktheid of het gedrag van de werkmán, of die niet berusten op de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming, de instelling of de dienst.

Bij betwisting behoort het aan de werkgeefster het bewijs te leveren van de voor het ontslag ingeroepen redenen. (art. 63. 1ste en 2de al. W.A.O.)

Hieruit volgt enerzijds dat de B.V.B.A. Mat - tra het bewijs dient te leveren van het gedrag of de geschiktheid van de heer D , dat aanleiding gaf tot het ontslag (M. De Vos, Het gedrag dat het ontslag van een voor onbepaalde tijd in dienst genomen werkmán niet - willekeurig maakt, R.W., 1996 - 1997, 739; P. Humblet, (Willekeurig) ontslag, ontslagmacht en vakbondsvrijheid, R.W., 1998 - 1999, 888).

Anderzijds volgt uit hogervermelde bepalingen dat geen willekeurig ontslag kan worden weerhouden wanneer de B.V.B.A. Mat - tra het bewijs levert dat de voorgehouden " noodwendigheden inzake de werking van de onderneming " de reden van het ontslag zijn.

De B.V.B.A. Mat - tra moet met andere woorden het bewijs leveren dat de beweegredenen, die aan het ontslag ten grondslag liggen, reëel zijn en zij moet de verantwoording geven tot staving van haar beslissing (Advies nr. 541 van de Nationale Arbeidsraad, 20.12.1976, 7).

De werkgeefster moet het bewijs leveren dat het ontslag gegrond is (B. Mergits, Willekeurig ontslag van werklíeden, A.T.O., Kluwer Rechtswetenschappen, O 501, 80 e.v.; B. Dubois, Het willekeurig ontslag: naar een grondige hervorming van het Belgisch ontslagrecht ?, R.W., 1977 - 1978, 84).

De toepassing van art. 63 W.A.O. situeert zich inderdaad binnen het kader van maatregelen die een wettelijke waarborg bieden voor de **verwezenlijking van het beginsel van vastheid van betrekking** (Advies nr. 541 van de Nationale Arbeidsraad, 20.12.1976). Het ontslag mag niet kennelijk onredelijk zijn of de ingeroepen redenen moeten op kennelijk redelijke wijze het ontslag verantwoorden (H. Lenaerts, Inleiding tot het Sociaal Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, 1995, nr. 43, p. 59; Arbrb. Gent, 9.1.1998, R.W., 1998 - 1999, 886, met noot P. Humblet, (Willekeurig) ontslag, ontslagmacht en vakbondsvrijheid, 888). Weliswaar kan de rechter geen opportuniteitsoordeel vellen over de door de werkgeefster ingeroepen redenen. De arbeidsgerechten hebben hierover geen bevoegdheid (Arbh. Brussel, 8.10.1993, R.W., 1993 - 1994, 1031).

Bovendien dient de beoordeling van de omstandigheden, die aan de grondslag liggen van het ontslag, te gebeuren met betrekking tot het ogenblik van het ontslag.

De redenen, die aan de grondslag liggen van het ontslag dienen door de werkgeefster te worden bewezen, terwijl een eenzijdige bewering niet volstaat als bewijs (art. 870 Ger.W.; art. 63 W.A.O.; art. 1349 en 1353 B.W.).

Dit bewijs kan worden geleverd door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen.

Het formulier C4, dat door de B.V.B.A. Mat - tra op 27 april 1999 voor de werkloze werd ingevuld, geldt als aanvraag tot werkloosheidsuitkeringen en als werkloosheids - en arbeidsbewijs (art. 87 M.B. 26.11.1991).

Al is dit eenzijdig door de werkgeefster ingevulde formulier C4 geen onderhandse akte en heeft het niet de waarde van een akte zoals vermeld in art. 1341 B.W. (zie De Page, Traité Élémentaire de Droit Civil Belge, T. III, Les Obligations, 1967, nrs. 710 t.e.m. 851), het vertoont nochtans een specifieke bewijswaarde in het kader van de werkloosheidsreglementering. Het bevat immers gegevens met betrekking tot een aantal rechtsfeiten en feitelijke elementen, die door de werkgeefster worden meegedeeld aan de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening en die het recht op werkloosheidsuitkeringen van de werknemer bepalen (zie o.a. art. 133, 136 K.B. 25.11.1991 houdende de werkloosheidsreglementering).

Op dit formulier werd door de B.V.B.A. Mat - tra "bijkomende activiteiten vereisen de aanwerving van hoger gekwalificeerd personeel" als reden van het ontslag ingevuld.

Nu de heer D. deze reden van het ontslag blijft betwisten dient de B.V.B.A. Mat - tra het bewijs te leveren van de reden van het ontslag.

Er wordt niet betwist dat de B.V.B.A. Mat - tra er op 24 juni 1996, wanneer zij de heer D. voor een tweede maal in dienst nam, kennis van had dat bij hem de ziekte van Hotschkin was vastgesteld.

Sedert 25 februari 1999 werd hem een arbeidsongeschiktheid van 1 maand voorgeschreven, daar hij een operatieve behandeling diende te ondergaan wegens varices als gevolg van de ziekte. Omwille van verwickelingen werd deze afwezigheid met 14 dagen verlengd tot en met 9 april 1999.

Er wordt evenmin betwist dat het medisch attest houdende deze verlenging van afwezigheid wegens arbeidsongeschiktheid op 29 maart 1999 aan de B.V.B.A. Mat – tra werd overhandigd.

Met een aangetekende brief, gedateerd op 31 maart 1999, werd een onmiddellijk einde gesteld aan de arbeidsovereenkomst door de B.V.B.A. Mat – tra met ingang van 31 maart 1999. Deze brief werd dezelfde dag verstuurd.

De hypothese van de heer D , dat het ontslag de facto een sanctie was voor het feit dat hij met ingang van 26 februari 1999 arbeidsongeschikt was en dat het ontslagschrijven van 31 maart 1999 een onmiddellijke reactie vormde op het attest van de huisdokter dat op 29 maart 1999 aan de B.V.B.A. Mat – tra werd overhandigd, is derhalve niet van belang ontbloot.

Er wordt overigens niet voorgehouden dat deze afwezigheid voor problemen zorgde inzake de werking van de onderneming.

Uit de neergelegde stukken kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de heer D amper kan lezen, schrijven en rekenen. Hij had immers reeds eerder met ingang van 27 november 1989 prestaties als bediende, in de functie van magazijnier, geleverd tot hij zelf ontslag nam op 31 augustus 1994.

Op 24 juni 1996 werd hij opnieuw in dienst genomen, ditmaal als arbeider in de functie van magazijnier.

Hij kan echter geen opleiding als lasser voorleggen. Hij volgde daarentegen de opleiding landbouw.

Zoals reeds gesteld werd de heer D met ingang van 24 juni 1996 in dienst genomen als arbeider in de functie van magazijnier.

De geschreven arbeidsovereenkomst preciseert in artikel 1 dat de uitvoering van de aangewezen functie en taak niet beperkend is. "De arbeider kan dus gehouden worden tot de uitvoering van andere taken die verenigbaar zijn met zijn beroepsbekwaamheden voor zover deze wijziging hem geen materieel of moreel nadeel berokkent."

Bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst werd op het formulier C4 als beroep van de heer D magazijnier vermeld, zoals dit tevens op de individuele rekeningen is terug te vinden.

Door geen van de beide partijen wordt weliswaar ontkend dat hij als magazijnier, omwille van een tekort aan personeel, reeds verschillende bijkomende taken op zich had moeten nemen en samen met andere personeelsleden regelmatig overuren moest presteren. Hij toonde interesse voor laswerken en voerde reeds allerlei laswerken uit.

Wanneer de B.V.B.A. Mat – tra van plan was haar activiteiten uit te breiden en zelf overging tot het produceren van veiligheidsmateriaal, waarvoor zij noodzakelijkerwijze een gebrevetteerde lasser diende in huis te hebben, kan haar bezwaarlijk worden verweten beroep te willen doen op een gediplomeerde, ervaren en bekwame lasser, kwalificatie waarover de heer D niet beschikte.

De B.V.B.A. Mat – tra kon deze uitbreiding van haar activiteiten situeren binnen het kader van de uitvoering van haar statuten, zoals deze op 29 juni 1974 werden gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

De neergelegde stukken laten echter niet toe er uit te besluiten dat de eigen ontwikkeling en verkoop door de B.V.B.A. Mat – tra van veiligheidsmateriaal op 31 maart 1999 al in een min of meer gevorderd stadium van uitvoering verkeerde en het ontslag van de heer C rechtvaardigde.

De B.V.B.A. Mat – tra ontkent niet dat de veiligheidsleuning R.D. Plus voor dakwerkers gemonteerd werd aan het dak van de woning van de zaakvoerder en dat de desbetreffende foto's reeds werden genomen in de zomer 1998.

Alle overige stukken met betrekking tot de ontwikkeling van dit product dateren voornamelijk vanaf de periode van juni 1999. Er werd een veiligheidsonderzoek verricht in de loop van juli 1999. Aankopen voor de aanmaak ervan situeren zich vooral vanaf november 1999.

De productie en commercialisering van veiligheidsmateriaal in alu blijkt daarenboven, overeenkomstig de statuten, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 januari 2000, en de aanvraag tot inschrijving in het Benelux – Merkenbureau, te verlopen via de op 28 december 1999 nieuw opgerichte B.V.B.A. Mat – tra 2000.

Anderzijds wordt niet beweerd, noch bewezen, dat de functie van magazijnier van de heer D binnen de B.V.B.A. Mat – tra geen reden van bestaan meer had.

Het personeelsregister van de B.V.B.A. Mat – tra wordt niet neergelegd en het is niet duidelijk wanneer en door wie de heer Augustyns in dienst werd genomen. Overigens blijkt verder uit geen enkel stuk dat de B.V.B.A. Mat – tra over onvoldoende financiële armslag beschikte om meer personeel aan te werven dan zij al in dienst had.

In acht genomen deze verschillende feitelijke vaststellingen en juridische overwegingen wordt niet op afdoende en overtuigende wijze aangetoond en bewezen dat de heer D, door de B.V.B.A. Mat – tra aangeworven als magazijnier, op 31 maart 1999 werd ontslagen om redenen die verband houden met zijn geschiktheid en berusten op de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming.

Het ontslag van de heer D moet als willekeurig worden beschouwd.

Terecht maakt de heer D in toepassing van art. 63 Arbeidsovereenkomstenwet aanspraak op de gevorderde vergoeding ten bedrage van 486.217 Fr., die verder niet wordt betwist en kan worden toegekend.

Het hoger beroep is gegrond.

4. 2. Afgifte van de corresponderende sociale en fiscale documenten

De B.V.B.A. Mat – tra dient te worden veroordeeld tot afgifte van de gevorderde documenten.

Nu zij niet geneigd lijkt spontaan tot het naleven van de haar wettelijk opgelegde verplichtingen over te gaan, kan deze veroordeling gebeuren onder verbeurte van een dwangsom, zoals verder wordt bepaald.

4. 3. Tegeneis van de B.V.B.A. Mattra tot het betalen van het gebruik van het voertuig Nissan

Uit de reeds aan de heer D in antwoord op zijn oorspronkelijk geformuleerde vordering, toegekende verbrekingsvergoeding blijkt dat bij de bepaling van het basisloon, waarop de verbrekingsvergoeding wordt berekend, het voordeel in natura voor het privé – gebruik van het voertuig Nissan in rekening werd gebracht.

De vordering van de B.V.B.A. Mat – tra tot het betalen van het privé – gebruik van dit voertuig houdt dus wel degelijk verband met en vloeit voort uit het bestaan van de arbeidsrechtelijke verhouding tussen de partijen, zodat de arbeidsgerechten bevoegd zijn van deze vordering kennis te nemen en deze vordering samenhangt met de oorspronkelijke vordering van de heer E (art. 30 en 563 2de lid Ger.W.).

Deze tegenvordering van de B.V.B.A. Mat – tra werd terecht ontvankelijk verklaard.

Nu niet wordt betwist dat van het voertuig Nissan voor persoonlijke doeleinden gebruik kon worden gemaakt door de heer E vordert de B.V.B.A. Mat – tra ten onrechte een som voor de huur ervan.

Het afsluiten van dergelijke overeenkomst wordt door de neergelegde stukken overigens niet bewezen. Evenmin blijkt uit enig stuk dat tussen de partijen zou zijn overeengekomen dat de heer D persoonlijk diende in te staan voor de betaling van de brandstof en de verkeersbelasting. Het aangerekende brandstofverbruik door de heer D voor privé – gebruik wordt niet bewezen. Daarentegen werden deze voordelen in rekening gebracht als voordelen verworven krachtens de arbeidsovereenkomst overeenkomstig art. 39 § 1 Arbeidsovereenkomstenwet.

Terecht werd deze vordering als ongegrond afgewezen.

Het incidenteel beroep is niet gegrond.

4. 4. Daar geen verzet tegen dit tegensprekelijk arrest mogelijk is en een voorziening in cassatie geen gewoon rechtsmiddel is, veronderstelt het Arbeidshof dat de vordering tot het voorlopig uitvoerbaar verklaren van het arrest (art. 1397 Ger.W.) berust op een stijlformule waarop niet verder wordt ingegaan.

*

* *

OM DEZE REDENEN :

Het Arbeidshof,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Recht doende op tegenspraak;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en grotendeels gegrond;

Verklaart het incidenteel beroep ontvankelijk, maar niet gegrond;

Vernietigt het bestreden vonnis op het onderdeel waar de hoofdeis gedeeltelijk gegrond werd verklaard, de heer D van het meer gevorderde werd afgewezen;

Hervormend en opnieuw wijzend;

Veroordeelt de B.V.B.A. Mat – tra tot het betalen aan de heer D van het bedrag van 486.217 Fr., als schadevergoeding wegens willekeurig ontslag, te vermeerderen met de wettelijke en de gerechtelijke intresten vanaf 27 april 1999;

Veroordeelt de B.V.B.A. Mat – tra tot afgifte van de sociale en fiscale documenten in overeenstemming met de bedragen waartoe zij veroordeeld werd, bij gebreke dit vrijwillig te doen binnen 1 maand na betekening van het tussen te komen arrest, tot de betaling van een dwangsom van 500 Fr. per dag vertraging en per document;

Bevestigt het vonnis voor het overige op de onderdelen waar het bestreden werd;

Veroordeelt de B.V.B.A. Mat – tra tot de kosten van het hoger beroep;

Deze kosten werden tot op heden door de partijen als volgt begroot :

- voor appellante partij :

10.320 Fr. rechtsplegingsvergoeding hoger beroep ,

- voor geïntimeerde partij :

niet begroot;

Aldus gewezen en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de Kamer van het Arbeidshof te Brussel op 25 juni 2001, waar aanwezig waren :

Mevr. M. SANTENS, Raadsheer,

De Heren :

P. DUMONT, Raadsheer in sociale zaken als werkgever, aangeduid bij bevelschrift van heden ter vervanging van de heer F. VANDEWIJNGAERDEN, Raadsheer in sociale zaken als werkgever, die de debatten heeft bijgewoond en heeft deelgenomen aan het beraad van onderhavig arrest, maar wettig verhinderd is om de uitspraak ervan bij te wonen (art. 779 Ger. W.) ,

R. VAN CAUWENBERGE, Raadsheer in sociale zaken als werknemer - arbeider,

D. DE RAEDT, e.a. adjunct-griffier,

P. DUMONT,

R. VAN CAUWENBERGE,

D. DE RAEDT,

M. SANTENS,